

дало. Отъ очитѣ му закапахъ сълзи.

— Защо плачешъ, дѣдо? — попита го командирѣтъ и задърпа лудия черъ конь, който прѣхтѣше и дѣвчеше желѣзната юзда.

— Какъ да не плача, господинъ полковникъ, това знаме съмъ носилъ цѣла година! При-тискалъ съмъ го до гърдитѣ си. Пазилъ съмъ го и зарадъ него нося петъ рани на тѣлото си! До като то се развѣваше, ние живѣхме въ честитъ животъ! Сега то е като живъ човѣкъ, който вика съ все гърло по цѣлата македонска земя, че освобождението ни дойде!

— Значи знаменосецъ си билъ, а? — усмихна се полковникѣтъ.

А дѣдо Пънчо постоя малко, прегърналъ знамето, после

мушна ржка до сърдцето си, извади една кутийка и я отвори:

— Ето награденъ съмъ съ кръстъ за храбростъ! Когато ни заробиха, закопахъ го въ двора подъ единъ камакъ, подиръ двадесетъ години го изровихъ отъ тамъ! Пакъ дойде време да се накича! — и дѣдо Пънчо го окачи на кърпеното си палто.

— Ти си истински българинъ! — рече полковникѣтъ и го потупа по рамото развълнуванъ. — До като има такива хора, надъ нашата земя все ще има свобода!

Дѣдо Пънчо погледна златния кръстъ, който засвѣтка на гърдитѣ му, и нѣкаква чудна радостъ потече право въ сърдцето му.

Григоръ Угаровъ

На пжтѣ

